

Vull sortir!



Text: Anna Espinach

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.

En Quim i la Mariona Picarol són germans. Germans bessons. Viuen en un poble, ni gran ni petit, des que van néixer, és a dir, des de fa vuit anys. Per anar a l'escola han de travessar el pont de Sant Miquel, que a la tardor està cobert de fulles seques i a la primavera protegit del sol pels frondosos plataners. I tot i que els agrada presumir de que al seu poble no hi ha ni un sol semàfor, el que sí que hi ha són cotxes, i no pas pocs. És per això que els pares no els deixen sortir a jugar al carrer ni a la Plaça de la Vila. Per culpa dels cotxes.

El Quim i la Mariona troben que al carrer hi ha altres coses tan molestes com un cotxe despistat o massa veloç. Les caques de gos, per exemple, que trepitges si no pares molta atenció. Però malgrat els inconvenients, als germans Picarol els agradaria passar més hores a l'aire lliure. No és que a casa no hi estiguin bé, però són del parer que s'hi està millor si abans has pogut fer una excursió pel bosc, una volta en bici o uns salts en patinet. “De què ens serveix viure en un poble així si amb prou feines sortim de casa?”, es lamenten els germans. “No, nens, ara no puc acompanyar-vos a la plaça, que tinc molta feina”, diu el pare. “No, nens, que avui fa molt de fred!”. “No, nens... que no veieu que ja s’ha fet fosc?”. Sempre la mateixa història.

Una vegada es van apuntar a futbol. Van pensar que així, com a mínim, podrien córrer amunt i avall sense massa restriccions, un parell de cops a la setmana. Però el pla aviat se'ls va girar en contra, perquè, en realitat, a cap dels dos no els agradava el futbol. Potser si hagués estat hoquei. Potser si hagués estat voleibol. Però el futbol no estava fet per a ells, no. Així van tornar les tardes infinites a casa, al darrere els vidres del menjador, mirant com el vent escombrava les fulles del pont de Sant Miquel i les feia ballar d'un costat cap a un altre. “Qui fos fulla!”.

Una d'aquelles tardes mortes de desembre, mentre eren davant el televisor apagat, el Quim i la Mariona van decidir posar punt i final a aquella situació. Es van connectar a Internet amb l'ordinador de la mare i es van baixar una pila d'articles i vídeos. Després van anar a buscar els pares, que estaven treballant cadascú en les seves coses, i van convocar gabinet de crisi. “Vosaltres que sempre ens parleu de la salut... Sabíeu que jugar a l'aire lliure ajuda a que no et posis malalt?”, va començar el Quim mentre els ensenyava un dels documents que havien trobat a la xarxa. “I que córrer i saltar posa de bon humor, tant a petits com a grans?”, va continuar la Mariona mentre engegava un vídeo on es parlava del tema. “Pare, mare: tenim ganes de córrer pel carrer, per la plaça, pel bosc! Si fa falta... aturarem tots els cotxes del poble!”. Els nens estaven decidits, i els seus arguments eren tan clars i rotunds que de seguida van encomanar l'entusiasme als pares. I es van posar en marxa. I quan la família Picarol es proposa una cosa, no hi ha qui els pari.



El primer era aconseguir tallar el trànsit dels voltants de la Plaça de la Vila. Allà hi tenien una gran zona de jocs, tobogans, gronxadors, sorral i fins i tot... zona de petanca! Però hi passaven tants cotxes que ben poca gent hi anava: pel perill, pel soroll, perquè no era agradable estar-s'hi. Perquè l'Ajuntament els fes cas, el Quim i la Mariona es van passar una setmana porta per porta, veí a veí, demanant signatures perquè no es deixessin passar els cotxes per la plaça a partir de les quatre, que era l'hora en què la canalla sortia de l'escola. Al cap d'un parell de dies, no hi havia persona en tot el poble que no hagués signat a favor de la proposta. Bé, el cert és que n'hi havia tres o quatre que no van fer-ho perquè, ja se sap, no tothom veu el món amb els mateixos ulls. En tots cas, era una gran majoria dels convilatans que demanava a crits poder aprofitar la plaça, així que l'Ajuntament va cedir i els voltants de la Plaça de la Vila van convertir-se en zona exclusiva per a vianants.

La família Picarol, entusiasmada, va celebrar que ho havien aconseguit amb un gran berenar popular, on hi va assistir tothom -o gairebé, és clar-. Satisfets pel seu primer triomf, el Quim i la Mariona van proposar noves mesures: obrir el camp de futbol a tothom els dilluns i els divendres, fer ball popular a la plaça un cop cada mes, muntar un grup excursionista... "i segur que d'aquí dos dies se'ns en acut una de nova!".

A partir d'aquell dia, i gràcies a l'energia del Quim i la Mariona, els carrers, les places i els caminets que s'endinsaven en el bosc es van omplir de gent. De petits i de grans, de nens i pares, i d'avis i tietes a qui ja feia menys mandra sortir a estirar les cames perquè, en el seu camí, sempre es topaven amb algú amb qui fer petar la xerrada.



Per la seva banda, el Quim i la Mariona van poder gaudir d'unes tardes tan frenètiques com sempre havien desitjat. I a les seves activitats fins i tot s'hi van sumar els pares, que ara aprofitaven la mínima ocasió per calçar-se unes bambes i perdre's amb ells entre els pins. Pinyes i aglans, móres, bolets, espígol per fer-ne saquets o farigola per la sopa, a sobre de passar-s'ho bé, mai no tornaven a casa amb les mans buides.

El poble es va omplir d'activitat i de vida, de rialles, bon humor i noves amistats. I fes fred o calor, tothom va entendre que a casa s'hi està millor quan no t'hi passes tot el dia. El Quim i la Mariona Picarol ho sabien millor que ningú.

Fi



La guia de la salut i el benestar per als teus fills



Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.



SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital